

PAULA HAWKINS

✓
DIEVČA
VO VLAKU

NAJVÄČŠÍ BESTSELLER ROKA

TOP
Krimi

DIEVČA
VO VLAKU

Paula Hawkins

DIEVČA VO VLAKU

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © Paula Hawkins Ltd. 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015
Translation © Patrick Frank 2015

ISBN 978-80-556-1490-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Kate.

Leží pod smutnou brezou pri starých koľajach. Jej hrob označuje kamenná mohyla. Vlastne je to len drobná kôпка kamenia, nič viac. Nechcela som priťahovať pozornosť na miesto jej posledného odpočinku, ale nemohla som dovoliť, aby sa na ňu úplne zabudlo. Bude tam spať pokojne. Nie je tam nik, kto by ju rušil, ak nerátam spev vtákov a drnčanie prechádzajúcich vlakov.

Haky, baky, štyri straky. Štyri straky. Zasekla som sa na nich, ďalej mi to nejde. Hlavu mám plnú zvukov, v ústach chuť krvi. Štyri straky. Počujem ich – смеjú sa mi, doberajú si ma, chrapľavo sa chehcú. Správy. Zlé správy. Už ich aj vidím, čierne proti slnku. Nie vtáky, niečo iné. Ktosi ide. Ktosi ma oslovuje. *Pozri sa. Len sa pozri, čo si ma prinútila urobiť.*

RACHEL

Piatok 5. júla 2013

Ráno

Pri kolajach leží kôpka šiat. Čosi svetlomodré – možno košeľa – zamotané s čímisi špinavobielym. Zrejme to bude len odpad. Iba smeti, čo vietor navial do krovia pri železnici. Alebo to tam nechali traťoví robotníci, čo robia údržbu tohto úseku. Vidam ich tam dosť často. No a možno to je niečo celkom iné. Mama mi vždy vravela, že mám priveľmi bujnú fantáziu. Aj Tom to hovorieval. Nevieť si pomôcť. Zakaždým, keď zbadám tie vyhodené handry, špinavé tričko či osamelú topánku, jednoducho musím myslieť na druhú z páru a na nohy, ktoré si ich obúvali.

Vlak sa mykne a so škripotom sa znova rozbieha. Kôpka šiat mizne z dohľadu a my sa znova šuchceme k Londýnu. Nejdeme rýchlejšie ako rekreačný bežec. Nieкто v rade za mnou si vzdychne, podráždený a bezmocný. Osobný vlak z Ashbury na stanicu Euston s odchodom 8.04 dokáže preveriť trpezlivosť aj tým, čo už pri dochádzaní do práce zažili všetko trikrát. Cesta má trvať päťdesiatštyri minút, no iba zriedka to stihne tak rýchlo. Táto časť trate je stará, rozbitá, s večne pokazenými návestidlami a nekonečnými opravami zvršku.

Vlak sa vlečie ďalej. Trasie sa okolo skladov a vodojemov, mostov a hál, aj skromných viktoriánskych domčekov zanovito obrátených chrbtom k železnici.

Opieram sa hlavou o okno a sledujem, ako sa posúvajú okolo mňa ako pri pohyblivom zábere vo filme. Vidím ich tak, ako nik iný – z tohto uhla ich nepoznajú ani ich majitelia. Dvakrát denne sa mi núka pohľad do životov druhých ľudí, aj keď len na krátku chvíľu. Vidieť neznámych v bezpečí domova je čudesne chlácholivé.

Komusi zvoní mobil, vozňom sa nesie nemiestne veselá pesnička s nevhodne svižným rytmom. Majiteľ sa neponáhľa prijať hovor, pesnička mi brnčí a brnčí do uší. Cítim, ako sa ostatní na ceste do práce vrtia na sedadlách, šuchocú novinami, fúkajú do počítačov. Vlakom to trhne, v zákrute sa nakláňa a brzdí pred ďalším návestidlom. Snažím sa nedvíhať zrak, snažím sa čítať bezplatné noviny, čo som dostala cestou na stanicu, slová sa mi však rozmazávajú pred očami a nič ma nedokáže zaujať. V hlave mám ešte stále tú kôpku šiat ležiacu pri trati. Opustenú.

Večer

Džin s tonikom šumí cez okraj plechovky, ktorú si dvíham k ústam. Ostrý a studený – chuť mojej úplne prvej dovolenky s Tomom v rybárskej dedinke na baskickom pobreží v roku 2005. Ráno sme preplávali na osemsto metrov vzdialený ostrovček v zálive a milovali sme sa na skrytých, tajných plážach. Popoludní sme vysedávali v bare a pili silný, trpký džin s tonikom. Na pláži, čo ostala po odlive, sa odohrávali chaotické futbalové zápasy s dvadsiatimi piatimi hráčmi na každej strane.

Dám si ešte hlt, po ňom ďalší. Plechovka je už napoly prázdna, nič sa však nedeje. V igelitke pod nohami mám ešte tri. Je piatok, takže sa necítim previnilo, keď pijem vo vlaku. Chvalabohu, začína sa víkend. Piatok večer je začiatkom zábavy.

Tento víkend bude krásne, aspoň to tvrdia. Nádherne slnečno, obloha bez jediného mráčika. Za starých čias by sme sa odviezli do Corly Woodu s piknikom a novinami, popoludnie by sme strávili na deke zaliati slnkom a popíjali víno. Možno by sme si spravili opekačku s priateľmi alebo zašli do Rose s pivnou záhradou, tváre rozohriate od slnečných lúčov a alkoholu. Podvečer by sme sa nenáhľivo rukami v ruke vrátili domov a zaspali na gauči.

Nádherne slnko, obloha bez mrakov, nik, s kým by sa dalo zabaviť, nič, čo by sa dalo robiť. Takýto život – moja súčasnosť – je ťažší v lete, keď je dlho vidno, perina tmy zakrýva deň len nakrátko, všetci chodia von a sú takí flagrantne, agresívne šťastní. Je to vyčerpávajúce. Ak sa nemáte ku komu pripojiť, cítite sa hrozne.

Čaká ma nekonečný víkend, štyridsaťosem prázdnych hodín, ktoré treba niečím vyplniť. Opäť dvíham plechovku k ústam, už v nej však neostala ani kvapka.

Pondelok 8. júla 2013

Ráno

Je úľava byť znova vo vlaku s odchodom o 8.04. Niežeby som sa nevedela dočkať, kedy začnem v Londýne ďalší týždeň – vlastne sa mi do Londýna vôbec nechce. Chcem sa len pohodlne oprieť na mäkkom, poddajnom velúrovom sedadle, cez sklo okna vychutnávať slnko a nechať vozeň, nech sa kolíše sem a tam, tam a sem v chláholivom rytme kolies na koľajniciach. Chcem len byť v ňom, pozeráť sa na domy pri železnici a takmer nič iné.

Na trati je pokazené návestidlo. Leží asi na polceste do Londýna a určite je pokazené, lebo prakticky vždy ukazuje červenú. Väčšinou pred ním musíme zastať – niekedy na pár sekúnd, inokedy na celé minúty. Ak sedím vo vozni D, ktorým zvyčajne cestujem, a vlak zastane na tomto mieste, mám dokonalý výhľad na môj obľúbený dom pri koľajniciach: dom číslo pätnásť.

Pätnástka je celkom ako ostatné domy pozdĺž tejto starej trate – viktoriánsky dvojdomček s dvoma podlažiami a úzkou, poctivo upravenou záhradkou, ktorá sa asi po siedmich metroch končí plotom. Za ním je pás zeme nikoho a potom už železničný násyp. Ten dom poznám naspamäť. Poznám každú tehlu, farbu záclon na poschodí (béžové s tmavomodrým vzorom), odlupujúci sa lak na okne kúpeľne a štyri chýbajúce škridly vpravo na streche.

Viem, že jeho obyvatelia Jason a Jess za vlhých letných večerov niekedy prelezú cez veľké posuvné okno na strechu kuchyne a majú z nej provizórnu terasu. Je to dokonalý párík. On má tmavé vlasy a mocnú postavu, vyžaruje z neho sila a ochrana. Vie sa nádherne smiať. Ona je jednou z tých žien ako vtáča – pekná, bledá, s nakrátko ostrihanými blond vlasmi. Dojem krehkého vtáčaťa podporujú aj kosti, najmä ostré líčne, posiate drobnými pehami, a jemná brada.

Stojíme na červenú a ja sa pozerám po tých dvoch. Jess je často zrána vonku. V lete tam rada pije kávu. Niekedy mám pocit, že nielen ja vidím ju, ale aj ona mňa. Zdá sa mi, že sa po mne pozerá, a mám chuť jej zamávať, na to som však priveľmi ostýchavá. Jasona tak často nevidám, lebo je zväčša niekde v práci. Aj keď tam však nie sú, myslím na to, čo by asi tak mohli robiť. Možno si obaja vybrali voľno a ona leží v posteli, zatiaľ čo jej on robí raňajky, alebo si možno išli spolu zabehať, ako to občas robievajú. (S Tomom sme chodili behať v nedeľu, ja o niečo rýchlejšie ako zvyčajne a on asi v polovici svojho tempa, aby sme sa mohli držať bok po boku.) Alebo je možno Jess vo voľnej izbe na poschodí a maľuje, prípadne sú spolu v sprche, jej ruky pritisnuté na kachličky, jeho dlane na jej bokoch.

Večer

Natáčam hlavu aspoň trochu k oknu, chrbát k zvyšku vozňa a otváram jednu z miniatúrnych fľaštičiek Chenin Blanc, čo som si kúpila v bufete na stanici. Nie je vychladené, ale

dá sa piť. Nalievam si trochu do plastového pohárika, zavrátam flaštičku a strkám ju naspäť do kabelky. V pondelok je menej prijateľné piť vo vlaku, pokiaľ nemáte spoločnosť, a tú ja nemám.

V týchto vlakoch cestujú známe tváre. Vidám ich deň čo deň, týždeň čo týždeň. Poznám ich a oni zrejme poznajú mňa. Nevieť však, či vo mne vidia to, kým v skutočnosti som.

Je nádherný večer, príjemne teplý, nie sparný, slnko začína pomaly klesať, tiene sa predlžujú a stromy zalieva zlatistý svit. Vlak rachoce, míňame dom Jasona a Jess, mihajú sa ako šmuha v popoludňajšom slnku. Niekedy, nie často, ich vidím aj z tejto strany trate. Ak oproti nejde žiadny vlak a ten náš nenabral priveľkú rýchlosť, občas zazriem, ako sedia na tej svojej terase. Ak nie – ako dnes –, tak si ich predstavujem. Jess sedí na terase s nohami vyloženými na stolíku a s pohárom vína v ruke, Jason stojí za ňou s rukami na jej pleciah. Viem si predstaviť dotyk jeho dlaní – ťažký, pevný, upokojujúci. Niekedy sa pristihnem, že sa pokúšam rozpomenúť, kedy som naposledy zažila zmysluplný dotyk druhého človeka, hoci len objatie či precítené podanie ruky. Až mi z toho zvierá srdce.

Utorok 9. júla 2013

Ráno

Kôpka šiat z minulého týždňa je ešte stále tam, špinavšia a opustenejšia ako pred pár dňami. Kdesi som čítala, že keď vás zrazí vlak, môže vám strhnúť šaty z tela. Nie je nezvyčajné zomrieť pod jeho kolesami. Údajne sa to stáva dvesto, tristo ráz do roka, takže skoro každý deň. Nie som si istá, koľko z tých úmrtí má na svedomí nešťastná náhoda. Kým ich míňame, opatrne hľadám stopy krvi, no nevidím ich.

Ako zvyčajne, vlak stojí pred návestidlom. Jess vidím stáť na dláždenom dvore pred sklenými dverami. Na sebe má ostročervené šaty, nohy bosé. Obzerá sa do domu – asi

sa rozpráva s Jasonom, ktorý jej robí raňajky. Upieram oči na ňu, na jej dom, aj keď sa už vlak pohýna. Nechcem vidieť ostatné domy, a najmä nie ten o štyri čísla ďalej. Ten, ktorý býval mojim domovom.

Na Blenheim Road dvadsaťtri som žila päť rokov v dokonalom šťastí aj v nekonečnom zúfalstve. Teraz sa naň nemôžem pozerieť. Bol to môj prvý vlastný domov. Nie rodičovský dom, nie prenajatý študentský byt, ale môj prvý vlastný domov. Nemôžem sa naň pozerieť. Teda, môžem, robím to, chcem aj nechcem, snažím sa nepozerať. Deň čo deň si hovorím, že sa naň nepozriem, a deň čo deň to nakoniec urobím. Nedokážem tomu zabrániť, aj keď tam nie je nič, čo by som chcela vidieť, a je tam všetko, čo mi spôsobuje bolesť. Aj keď si celkom jasne pamätám, aké to bolo, keď som prvý raz videla, že krémové závesy z okien zmizli a nahradilo ich čosi bábätkovsky ružové a našuchorené. Aj keď si pamätám, s akou bolesťou som sledovala Annu, ako polieva ruže pri živom plote, tričko napnuté na tehotenskom bruchu. Aj keď viem, ako som si vtedy do krvi dohrýzla pery.

Zatváram oči a rátam do desať, do pätnásť, do dvadsať. Tak, a je preč. Už ho neuvidím. Vchádzame do stanice vo Witney a hneď z nej aj vychádzame, vlak nabera rýchlou prímestskú štvrť sa začínajú miešať so zamasteným severným Londýnom. Domy s terasami striedajú posprejované mosty a prázdne budovy s rozbitými oknami. Čím bližšie sme k Euston, tým väčšia úzkosť ma prepadá. Tlak stúpa. Aký bude dnešný deň? Asi päťsto metrov pred stanicou stojí napravo od koľajníc špinavá betónová ohava. Na jednu zo stien jej ktosi nasprejoval: TO JE KONIEC. Myslím na kôpku šiat pri trati a zviera mi hrdlo.

Večer

Večerný vlak o 17.56 je trochu pomalší než ranný. Cesta mu trvá hodinu a minútu – o celých sedem minút viac ako

rannému, aj keď nestojí na žiadnych dodatočných zastávkach. Neprekáža mi to, lebo tak, ako sa ráno neponáhľam do Londýna, večer sa nenáhlím naspäť do Ashbury. Nie len preto, lebo je to Ashbury, hoci aj tento dôvod by celkom stačil. Je to mesto zo šesťdesiatych rokov, ktoré sa rozťahuje ako nádor v srdci Buckinghamshiru. Ani horšie, ani lepšie ako desiatka podobných, s centrom plným kaviarní, obchodov s mobilmi a pobočiek JD Sports, obklopeným pásom prímestských domov, za ktorými sa už začína panstvo multiplexov a hypermarketov. Bývam v (svojím spôsobom) šikovnej a (svojím spôsobom) modernej radovej zástavbe na mieste, kde sa komerčné srdce mesta začína miešať s obytnými predmestiami, nie je to však môj domov. Tým je stále polovica viktoriánskeho dvojdomčka pri trati, ktorú som kedysi spoluvlastnila. V Ashbury nie som majiteľkou, ba ani nájomníčkou. Som len podnájomníčka, dočasná obyvateľka malej hosťovskej izby v Cathinom fádne bezproblémovom radovom dome, a aj to len vďaka jej súcitu a láskavosti.

Priatelili sme sa na vysokej. Teda vlastne len tak napoly. Nikdy sme si neboli bohvieaké blízke. V prvom ročníku bývala naproti mojej izbe a chodili sme na tie isté prednášky, takže sme si navzájom pomáhali prekonať ťažkosti prvých týždňov, kým si človek nenájde nových priateľov a známych. Po prvom ročníku sme sa vídali len zriedka a po vysokej už vôbec nie, ak nerátam zopár svadiieb. Keď ma však prikvačila núdza, mala práve voľnú izbu a dávalo to zmysel. Bola som si taká istá, že to potrvá len pár mesiacov, určite nie viac ako pol roka, že som fakt nevedela, čo iné by som mohla urobiť. Nikdy som nežila sama. Od rodičov som sa presťahovala k spolubývajúcim a od nich k Tomovi, takže predstava samostatného bývania ma desila. Preto som sa nasťahovala ku Cathy. Odvtedy už uplynuli takmer dva roky.

Nie je to až také zlé. Cathy je vždy milá, aj keď trochu silene. Núti vás, aby ste uznali, aká je milá. Jej priateľnosť je

nafúkнутá ako jej hlavná a najdôležitejšia vlastnosť. Vyžaduje si časté, takmer každodenné uznanie, čo je dosť únavné. Nie je to však hrozné. Viem si predstaviť aj horšie spoločubývajúce. Nie, nejde o Cathy, ba ani o Ashbury. Na mojej novej situácii (stále na ňu myslím ako na novú, hoci už trvá takmer dva roky) ma najväčšmi trápi niečo iné. Je to strata kontroly. V Cathinom dome sa vždy cítim ako hosť, ktorý sa ocitol na samej hranici znesiteľnosti. Cítim to v kuchyni, kde sa tlačíme pri príprave večere. Cítim to, keď sedím vedľa nej na gauči a ona nepustí z ruky diaľkový ovládač. Jediný priestor, ktorý sa dá označiť ako môj, je malá izba, do ktorej napchali dvojlitú posteľ a písací stôl, medzi ktoré sa sotva dokážete postaviť. Niežeby som sa tam necítila dobre, ale nie je to miesto, kde by človek chcel len tak byť. Preto sa miesto toho zdržiavam v obývačke alebo pri kuchynskom stole, bezmocná a nesvoja. Stratila som spod kontroly všetko, ešte aj to, čo si nosím v hlave.

Streda 10. júla 2013

Ráno

Horúčava stúpa. Je sotva niečo po ôsmej a už je dusno. Dúfala by som, že príde búrka, no obloha ostáva zanovito čistá, bledá, vodovomodrá. Utieram si spod nosa pot. Lutujem, že som si nekúpila fľašu vody.

Dnes ráno nevidím Jasona ani Jess. Zmocňuje sa ma prenikavé sklamanie. Viem, je to hlúpe. Prezerám si ich dom, nie je však na ňom čo vidieť. Na prízemí sú rozťahnuté závesy, no sklené dvere sú zavreté a odráža sa od nich slnko. Aj posuvné okno na poschodí je zavreté. Jason možno odišiel za prácou. Myslím, že je doktor a robí pre jednu z tých medzinárodných organizácií. Neprestajne musí byť na telefóne a v skrini má zbalený kufor. Ak dôjde k zemetraseniu v Iráne alebo cunami v Ázii, schmatne ho a do pár hodín už stojí na letisku Heathrow pripravený zachraňovať životy.

Jess s výraznými vzormi na šatách a so značkovými teniskami, so svojou krásou a postojmi pracuje vo svete módy. Alebo možno hudby či reklamy. Mohla by byť stylistkou alebo fotografkou. Je aj dobrá maliarka. Má skrátka talent na umenie. Aj teraz ju vidím, ako má vo voľnej izbe na poschodí otvorené okno, naplno pustenú hudbu a stojí so štetcom pred obrovským plátnom opretým o stenu. Bude tam až do polnoci – Jason dobre vie, že ju pri práci neradno vyrušovať.

Samozrejme, v skutočnosti ju nevidím. Nevieť ani, či maľuje, či má Jason zvonivý smiech a ona dokonalé líca. Z vlaku nevidím detaily jej tváre a nepočujem jeho hlas. Nikdy som ich nevidela zblízka. Keď som žila o pár čísel ďalej, ešte tam nebývali. Myslím, že som si ich začala všimnúť asi tak pred rokom, a ako plynul mesiac za mesiacom, začali byť pre mňa dôležití.

Nevieť ani, ako sa volajú. Tie mená som im dala sama. Jason je Jason, lebo je pekný ako britská filmová hviezda, nie ako Depp či Pitt, skôr ako Firth alebo Jason Isaacs. No a Jess sa skrátka hodí k Jasonovi aj k nej samotnej. To meno jej sedí, presne vystihuje jej krásu a bezstarostnosť. Tí dvaja sa k sebe dokonale hodia. Sú šťastní, to vidím. Sú takí, ako kedysi ja, sú ako Tom a ja pred piatimi rokmi. Sú tým, o čo som prišla. Sú všetkým, čím som kedy chcela byť.

Večer

Na hrudi nepríjemne tesnej blúzky sa mi napínajú gombíky. Je zamastená a pod pazuchami cítim lepkavé mokré flaky. Oči aj hrdlo ma pália. Dnes večer nechcem, aby sa cesta naťahovala. Chcem sa dostať domov, vyzliecť si prepotené šaty a vliezť do sprchy. Byť niekde, kde sa na mňa nik nemôže pozeráť.

Hľadím na muža oproti mne. Je zhruba taký starý ako ja. Možno tridsaťdva, možno tridsaťpäť rokov, tmavé vlasy, šediny na sluchách. Žltkastá tvár. Pôvodne v obleku, teraz

však sako leží na sedadle vedľa neho. Pred sebou má otvorený MacBook tenký ako papier. Pomaly doň ťuká. Na pravej ruke hodinky s veľkým ciferníkom – vyzerajú drahé, takže možno Breitling. Hryzie si do líca. Asi je nervózny alebo možno len hlboko premýšľa. Možnože píše dôležitý e-mail kolegovi v New Yorku či opatrne formulovaný list na rozlúčku milenke. Odrazu dvíha zrak a naše pohľady sa stretnú. Prechádza po mne očami, vidí fľaštičku s vínom na stolíku, odvracia zrak. Niečo v jeho výraze naznačuje znechutenie. Pripadám mu nechutná.

Už nie som, čo som bývala. Už po mne netúžia. Niečím ich odpudzujem. Nejde len o to, že som pribrala, ani o tvár napuchnutú od pitia a ponocovania. Skôr sa mi zdá, akoby na mne už z diaľky videli poškodenie. Vidia mi ho na tvári, na držaní tela, na chôdzi.

Minulý týždeň som raz vyšla zo svojej izby po pohár vody a začula som, ako sa Cathy v obývačke rozpráva so svojim priateľom Damienom. Zastala som na chodbe a započúvala som sa. „Je osamelá,“ vravela Cathy. „Robím si o ňu starosti. Stále je taká sama...“ Potom sa spýtala: „Nenašiel by sa niekto v robote alebo možno z rugby?“ a Damien odvetil: „Pre Rachel? Nechcem byť hnusný, Cath, ale takého zúfalca fakt nepoznám.“

Štvrtok 11. júla 2013

Ráno

Potahujem si náplasť na ukazováku. Pri umývaní šálky od kávy som si ju namočila a teraz je na pocit lepkavá a špinavá, aj keď bola ráno celkom čistá. Nechcem si ju odlepiť, lebo rana je hlboká. Keď som sa vrátila, Cathy nebola doma, a tak som si skočila do obchodu po dve fľaše vína. Po prvej mi napadlo, že využijem prázdnu kuchyňu a spravím si biftek s prílohou z červenej cibule a zo šalátu. Dobré, zdravé jedlo. Pri krájaní cibule som si zarezala do prsta.

Zjavne som musela utekať do kúpeľne, potom si na chvíľu ľahla a celkom zabudla na kuchyňu, lebo som sa zobudila až okolo desiatej na to, ako sa Cathy rozpráva s Damienom o tom, aké je nechutné nechať dom v takom stave. Cathy šla za mnou hore, ticho zaklopala na dvere a pootvorila ich. S naklonenou hlavou sa ma pýtala, či som v poriadku. Ospravedlňovala som sa, aj keď mi vlastne nebolo jasné za čo. Vyhlásila, že je to v poriadku, ale mohla by som po sebe trochu upratať.

Na lopári bola krv, kuchyňa páchla po surovom mäse, biftek ležal na linke a nadobúdal sivastý nádych. Damien sa ani nepozdravil. Iba pokrútil hlavou a šiel hore do Cathinej izby.

Keď si obaja ľahli, spomenula som si, že mám ešte druhú fľašu, a hneď som ju aj otvorila. Sadla som si s ňou na gauč a pustila som telku so stíšeným zvukom, aby ma ani náhodou nepočuli. Nespomeniem si, čo som pozerala, no v istom momente ma musela zmôcť osamelosť, šťastie alebo niečo, lebo som zatúžila s niekým hovoriť. Túžba po kontakte musela byť neodolateľná a nemohla som volať nikomu, iba Tomovi.

Nikdy netúžim hovoriť s nikým okrem neho. Zoznam hovorov v mobile mi prezradil, že som mu zvonila štyrikrát: 23.02, 23.12, 23.54, 00.09. Podľa dĺžky hovoru som mu nechala dva odkazy. Možno to dokonca aj zdvihol, no nepamätám sa, že by som s ním hovorila. Pamätám si, ako som nechávala prvý odkaz. Myslím, že som ho v ňom len prosila, aby mi zavolať. Možno som to isté povedala aj druhý raz, čo by nebolo najhoršie.

Vlak s trhnutím zastavuje pred návestidlom a ja dvíham zrak. Jess sedí na dvore za domom, v ruke šálka s kávou. Nohy má vyložené na stole, hlavu zaklonenú, slní sa. Zdá sa mi, že za ňou rozoznávam tieň. Nieкто sa tam hýbe. Jason. Túžim vidieť aj jeho, aspoň na sekundu zachytiť tú jeho peknú tvár. Chcem, aby vyšiel von, postavil sa za ňu, ako to robieva, a zhora ju pobožkal.

Nejde von a ona spúšťa hlavu dopredu. Dnes je akási iná, ťažšia, ubitá. Silou vôle ho presviedčam, aby vyšiel k nej, no vlak sa s trhnutím rozbieha a stále ho nikde nevidím. No a teraz sa pristihujem, ako mimovoľne hľadím na svoj dom. Nedokážem od neho odtrhnúť zrak. Sklené dvere na prízemí sú dokorán, do kuchyne prúdi svetlo. Nevieam, fakt neviem, či to vidím naozaj, alebo len vo svojej predstavivosti, ale nie je to ona? Nestojí pri kuchynskej linke a neumýva riad? Nesedí pri nej malé dievčatko v jednej z tých hojdačích sedačiek pre bábätká?

Zatváram oči, nechávam temnotu rásť a šíriť sa, kým nesplynie so smútkom do niečoho horšieho – do spomienky, retrospektívy. Ja som ho nielen prosila, aby sa vrátil. Teraz si spomínam, že som plakala. Vrela som, že ho ešte stále milujem a vždy budem. *Prosím, Tom, musím s tebou hovoriť. Chýbaš mi.* Nie, nie, nie, nie, nie, nie.

Musím to akceptovať. Nemá význam snažiť sa to potláčať. Celý deň mi bude otrasne. Bude to prichádzať vo vlnách – silnejšie, slabšie, silnejšie, bude mi z toho zviať žalúdok, bude ma ničiť zúfalstvo hanby, bude mi rozpaľovať tvár a pevne zatvárať oči, akoby sa to tým dalo zahnať. Celý deň si budem hovoriť, že to stále nie je najhoršie, no nie? Nie je to najhoršia vec, akú som kedy urobila. Nie je to, ako keď som ponížila manžela na letnej opekačke vyvreskovaním urážok na manželku jedného z jeho priateľov. Nie je to, ako keď sme sa raz doma pobili, ja som sa po ňom zahнала golfovou palicou a odbila kus omietky na chodbe pred spálňou. Nie je to, ako keď som sa vrátila do práce po trojhodinovom obede a tackala sa v kancelárii, kým si ma Martin Miles nezobral nabok: *Myslím, že by si už asi mala ísť domov, Rachel.* Raz som čítala knihu jednej bývalej alkoholičky, ktorá písala, ako raz vyfajčila dvom rôznym mužom – cudzím chlapom, s ktorými sa práve zoznámila v reštaurácii na rušnej ulici londýnskeho centra. Keď som to čítala, hovorila som si: Ešte na tom nie som tak zle. Tu je jasne stanovená latka.

Večer

Celý deň som premýšľala o Jess. Nevedela som sa sústrediť na nič okrem toho, čo som videla dnes ráno. Prečo mám pocit, že sa niečo stalo? Z takej diaľky som nemohla vidieť jej výraz, no zdalo sa mi, že je sama. Ba ešte horšie ako len sama – osamelá. Možno aj bola. Jason možno odišiel do jednej z tých tropických krajín, do ktorých lieta zachraňovať životy. Chýba jej, trápi sa bez neho, aj keď chápe, že tam jednoducho musel ísť.

Samozrejme, že jej chýba, rovnako ako mne. Je vlúdny a silný, presne ako každý správny manžel. Sú však rovnocennými partnermi. Vidím to. Niet o tom najmenších pochyb. Sila a ochrana, čo z neho vyžaruje, vôbec neznamená, že by Jess mala byť slabá. Je silná v inom – dokáže robiť intelektuálne skoky, pri ktorých Jason zabúda zavrieť ústa od obdivu. Vie sa jediným ťahom dostať k jadrú problému, rozobrať a analyzovať ho, skôr ako by iní stihli povedať „dobré ráno“. Na večierkoch ju často drží za ruku, aj keď sú spolu už roky. Uznávajú a ctia sa navzájom. Nepokúšajú sa zhodiť jeden druhého.

Dnes podvečer som totálne vyšľafená. A triezva: nevybila som ani kvapku. Niekedy mi je tak zle, že musím piť, inokedy zase tak zle, že jednoducho nemôžem. Dnes sa mi pri predstave alkoholu dvíha žalúdok. Byť triezva vo večernom vlaku je však ťažké, najmä teraz, v tomto sparne. Každý centimeter tela mám spotený, v ústach ma svrbí, oči ma štípu, v kútikoch cítim maskaru.

V kabelke mi zabzučí mobil, až podskočím od ľaku. Dve dievčatá naproti sa pozerajú na mňa a potom na seba. Vrhajú po sebe veľavýznamné úsmevy. Nevie, čo si o mne myslia, a nie je to nič dobré. S rozbúšeným srdcom siaham po telefóne. Ani toto nebude nič dobré. Bude to Cathy, aby mi navrhla, či by som dnes pre zmenu mohla nechľastať, alebo mama s tým, že budúci týždeň ide do Londýna, takže sa zastaví u mňa v práci a môžeme si spolu zájsť na obed. Pozerám sa na displej. Je to Tom. Iba sekundu váham a prijímam hovor.

DIEVČA VO VLAKU

„Rachel?“

Prvých päť rokov nášho vzťahu som preňho nikdy nebola Rachel. Vždy ma volal Rach, iba niekedy Shelley, lebo vedel, ako to neznášam, a zakaždým ho rozosmialo, ako sa podráždene ošívam a potom chichoce, lebo nedokážem odolať jeho smiechu. „Rachel, to som ja.“ Hlas má ako z olova. Znie vyštavene. „Pozri sa, musíš s tým prestať, dobre?“ Nič nevravím. Vlak spomaľuje a už sme takmer oproti domu – môjmu bývalému domovu. Mám sto chuť povedať mu: Vyjdi von na trávnik. Ukáž sa mi. „Prosím, Rachel, nemôžeš mi takto vyvolávať. Musíš sa dať do poriadku.“ V hrdle mám guču tvrdú ako kameň, hladkú a neoblomnú. Nedá sa mi preglgnúť. „Rachel? Si tam? Viem, že to s tebou nie je dobré, a je mi ťa ľúto, fakt, ale... Nemám ti ako pomôcť a to tvoje večné vyvolávanie vyvádza Annu z miery. Okej? Už ti nemôžem nijako pomôcť. Skús Anonymných alkoholikov alebo také niečo. Prosím, Rachel. Po práci si zájdi na AA.“

Strhávam si špinavú náplasť z prsta a pozerám sa na bledú zvráskavenú kožu pod ňou. Na okraji nechta mám zaschnutú krv. Tlačím na okraj rany palcom druhej ruky a cítim, ako sa s ostrou, prenikavou bolesťou otvára. Začína opäť krváčať. Dievčatá na opačnej strane ma pozorujú. Z tváří sa im nedá nič vyčítať.